

[Ejnar Kjær.]

og i Befolkningen, hvorunder Loven er blevet til. Man kan ikke komme uden om, at de Betænkninger, der afgives, senere hen vil komme til at virke som en Art Kildeskrift, og derfor er det rimeligt, at man optrykker de forskellige Ting, som kommer frem.

Det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen var inde paa at tale om det samme Forhold og syntes at mene, at jeg havde villet kritisere det, som Flertalsgruppen, kan man vel sige, inden for Udvalget har indføjet i Betænkningen. Det kunde naturligvis aldrig falde mig ind. Det, jeg har kritiseret, er selve den Form, hvorunder Betænkningen fremtræder. Jeg har sagt, at den var sammenrodet, og det tror jeg, de fleste vil give mig saa nogenlunde Ret i. At man ikke trykte Meddelelserne, fordi der ikke var Tid til det, ja, jeg tror ikke engang, at det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen selv vil tage denne Paastand videre alvorligt. Der var nok blevet Tid, hvis der havde været Vilje. Men naar nu det ærede Medlem spørger, om jeg ønsker, at disse Ting optrykkes, saa vil jeg sige, at det Ønske har jeg med den Afstemning, som vi foretog i Gaar, givet til Kende, og det fastholder jeg fortsat.

Det ærede Medlem Hr. Rager spurgte: Er det Meningen, at vi skal skære Levestandarden ned for de arbejdsløse, skal der begyndes dér? Jeg vil i den Anledning sige til det ærede Medlem, at der er vist ikke Tale om, hvor der skal begyndes, men at man i høj Grad i Øjeblikket kan tale om, hvor der er begyndt, og i saa Henseende er det ærede Medlem slet ikke saa uvidende, som han lader. I forrige Uge, da vi drøftede disse Forslag ved første Behandling, udtalte det ærede Medlem — jeg beder om Tilladelse til et kort Citat —:

„Det er mig naturligvis ikke ubekendt, at der er forskellige Afdelinger inden for det danske Samfund, der allerede mere eller mindre har mærket Krigstidens Vanskeligheder. Benzinhandlerne har sikkert mærket dem meget stærkt, der er ogsaa Fiskere, der har gjort det. Landbruget har i nogen Grad mærket det.“

Altsaa, det ærede Medlem er fuldkommen klar over, at der findes erhvervsdrivende, som har maattet sætte Levefoden ned. Altsaa, der er begyndt, man er begyndt med at nedsætte Levestandarden, og det er sikkert, at der er begyndt inden for flere Grupper end dem, det ærede Medlem nævnte, og det er ogsaa sikkert, at Fortsættelsen vil følge. Saa kan man

altsaa ikke tale om her at begynde med at sætte Levestandarden ned for de arbejdsløse.

Men for øvrigt vil jeg sige baade til det ærede Medlem Hr. Rager og ogsaa til den højtærede Socialminister, at disse Love tager jo ikke alene Sigte paa at hjælpe de arbejdsløse, de tager Sigte paa at hjælpe alle dem, der er Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, altsaa ogsaa dem, der i Øjeblikket er i Arbejde. Det fremgaar med al ønskelig Tydelighed af Bemærkningerne til Lovforslaget, at det, man tilsigter med det, er Undgaaelse af en Kontingentforhøjelse, altsaa ogsaa for de Medlemmer, som har Arbejde. Vi ønsker ikke fra Venstres Side, og jeg ønsker ikke fra min, at man skal begynde med Arbejdsløshedskassemedlemmerne, men jeg skal villigt indrømme, at jeg finder det rigtigt, at de Medborgere, der er Medlemmer af en Arbejdsløshedskasse, maa tage Tidens Tryk paa lige Fod med samtlige øvrige Samfundsborgere.

Saa spørger det ærede Medlem, om jeg vil være med til at afskaffe Arbejdsløsheds-kasserne. Man faar undskyldte, jeg finder egentlig, at Spørgsmaalet er saa nogenlunde uden Mening. Det ærede Medlem kan ikke være uvidende om, at vi har medvirket ved Arbejdsløshedslovens Vedtagelse i 1932, og det ærede Medlem kan heller ikke være uvidende om, at vi har stemt for de aarlige Bevillinger til disse Kasser Opretholdelse. Vi ønsker altsaa ikke, at disse Kasser skal ødelægges, men vi ønsker, som jeg sagde det før, at deres Medlemmer skal bære Byrden sammen med den øvrige Befolkning.

Det ærede Medlem Hr. Rager kom dernæst ind paa Spørgsmaalet om en Nedsættelse eller fuldstændig Ophævelse af Tilskuddet til de velstillede Kasser, og han kom ind paa nogle Betragtninger, som gik ud paa, at hvis man f. Eks. ophævede Statstilskuddet til Kobbersmedenes Arbejdsløshedskasse, vilde de af Kobbersmedene, som havde nogenlunde stadigt Arbejde, gaa ud af Kassen. Den højtærede Socialminister var inde paa noget lignende Betragtninger.

Jeg ved ikke, hvordan det er med det Forhold at være Arbejdsløshedskassemedlem og Fagforeningsmedlem, men jeg ved i alt Fald saa meget, at man ikke kan komme i en Arbejdsløshedskasse uden at være Medlem af en Fagforening, og jeg har nogen Grund til at tro, at det omvendte ogsaa gør sig gældende, at man vanskeligt kan staa i en Fagforening uden ogsaa at være Medlem af en Arbejdsløshedskasse. Men uden Hensyn til det anser jeg for mit